

РЕШЕНИЕ

№ 1743

гр. София, 18.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 23.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **7755** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161, вр. чл. 129, ал. 7 от Данъчно – осигурителен процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу акт за прихващане или възстановяване (АПВ) № П-29002920038463-004-001 от 15.04.2020 г., издаден от главни инспектори по приходите в ТД на НАП – ГДО, потвърден с решение № 1055 от 06.07.2020 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна политика“ (ОДОП) към Централно управление на Национална агенция за приходите (НАП), в частта, с която не е определена и възстановена сумата в размер на 2451,47 лева, представляваща лихва за забава върху 4 412 296,90 лева за периода от 06.06.2018 г. до 07.06.2018 г. и сумата от 166,68 лева, представляваща лихва за забава върху 300 000 лева за периода от 28.06.2018 г. до 29.06.2018г.

В жалбата се твърди, че административният акт е в противоречие с влязло в сила решение № 2627 от 19.02.2020 г. по адм. д. № 11578 по описа за 2019 г. на Върховен административен съд, с което съдът е дал задължителни указания на охрана по приходите да бъде възстановена сумата от 106 298,89 лева - лихвата за забава върху общата сума от 5 292 692,77 лева, считано от датата на внасяне ѝ по отменения ревизионен акт до датата на възстановяването. Посочва се, че компетентният орган възстановил лихва за забава в по – малък размер, а именно 103 763,99 лева, тъй като неправилно не е отчел един ден забава. Допълнително се излагат съображения за неправилно приложение на чл. 126, ал. 6 ДОПК.

Ответникът по жалбата не изразява становище.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Постановено е влязло в сила решение № 2627 от 19.02.2020 г. по адм. д. № 11578 по описа за 2019 г. на Върховен административен съд, с което отменен АПВ № П29002918157415-004-001 от 28.09.2018 г. на орган по приходите при ТД на НАП – С. и е изпратена преписката на административния орган за произнасяне по искането на [фирма] вх. № 26-Х-10918 от 29.08.2018 г. за възстановяване на законната лихва върху сумата от 5 292 692,77 лева, възстановена с АПВ № П-29002918147299-004-001 от 16.08.2018 г., при спазване на указанията по тълкуване на чл. 129, ал. 6 ДОПК, дадени в мотивите на решението.

В мотивите на решението на върховната инстанция се посочва, че общият размер на дължимата сума за законна лихва възлиза на 106 298,89 лева. Дадени са разяснения на чл. 129, ал. 6 ДОПК, според които законна лихва се дължи от датата на събирането, респективно внасянето на недължимите суми до датата на ефективно им възстановяване на 20.08.2018 г. За падеж на различните суми, които са в общ размер на 5 292 692,77 лева са посочени следните дати: 05.06.2018 г. (чрез усвояване на две банкови гаранции), 28.06.2018 г. (внасяне на 300 000 лева) и 06.07.2018 г.

Следва да се отбележи, че по отношение на първата дата, посочена в решението - 05.06.2018 г., претенцията на жалбоподателя по настоящото дело е свързана с един ден по-късно, а именно на 06.06.2018 г., в който смисъл следва да се разглежда настоящата жалба.

Въз основа на дадените указания е издаден акт за прихващане или възстановяване (АПВ) № П-29002920038463-004-001 от 15.04.2020 г., издаден от главни инспектори по приходите в ТД на НАП – ГДО, с който се възстановява лихва за забава в размер на 103 763,99 лева. От мотивите на акта става ясно, че сумата представлявала сбор от следните вземания: сума от 91 930,21 лева – лихва върху сумата от 4 412 296,90 лева (платена с две банкови гаранции), считано от 07.06.2018 г. до 20.08.2018 г., сума от 4 417,02 лева – лихва върху сумата от 300 000 лева, считано от 29.06.2018 г. до 20.08.2018 г. и сумата от 7416,76 лева – лихва върху сумата от 580 395,87 лева, считано от 07.07.2018 г. до 20.08.2018 г. В мотивите на акта изрично са отразени началните дати според съдебното решение, но се приемат за различни две от началните дати, което се дължало при съобразяване на датата на вальора. В акта липсва изрично формулиран отказ за възстановяване на сумата за разликата от 103 763,99 лева до посочения от съда размер 106 298,89 лева, като недължимостта на тази разлика се извежда от неговите мотиви.

Дружеството жалбоподател е подало по реда на чл. 152 – 155 ДОК жалба пред директора на дирекция „ОДОП“, който с решение № 1055 от 06.07.2020 г. е потвърдил АПВ № П-29002920038463-004-001 от 15.04.2020 г. В мотивите се посочва за дължима лихва в размер на 103 763,99 лева, която се дължи считано от 07.06.2018 г., респ. 29.06.2018 г., когато недължимите суми са постъпили по сметка на НАП. Изложени са съображения, че цитираната от ВАС сума не била самостоятелно определена, а била пренесена механично в неговото решение от първоначалното решение на АССГ.

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е в преклузивния срок по чл. 156, ал. 1 ДОПК, във връзка с чл. 129, ал. 7 ДОПК, от надлежна страна – адресат на акта, имаща правен интерес от обжалването.

Процесният акт е издаден от компетентен орган, в рамките на предвидената в закона компетентност.

Съгласно § 2 от ДР на ДОПК за неуредените с този кодекс случаи се прилагат разпоредбите на Административнопроцесуалния кодекс. На основание чл. 177, ал. 1 АПК решението има сила за страните по делото, а ако оспореният акт бъде отменен или изменен, решението има действие по отношение на всички. Според чл. 177, ал. 2 АПК актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни и всеки заинтересован може винаги да се позове на нищожността или да поиска от съда да я обяви. Първата разпоредба има предвид последиците от влязлото в сила решение и силата на присъдено нещо. Отменителното решение е задължително и настъпилата материалноправна промяна следва да бъде зачитана. След като това отменителното решение е задължително, то следва санкцията на чл. 177, ал. 2 АПК, свързана с неизпълнение на задължение, посочено в мотивите на съдебен акт, постановен по спор, който се ползва със сила на пресъдено нещо (в този смисъл Решение № 8144 от 24.06.2020 г. по адм. д. № 13900/2019 г. на Върховния административен съд и Решение № 8144 от 24.06.2020 г. по адм. д. № 139/2019 г. на Върховния административен съд).

Недопустимо е да се оспорва правилността на влязло в сила съдебно решение. Административният орган е длъжен да се съобрази със задължителни указания на съда по тълкуването и прилагането на закона, дадени по реда на чл. 160, ал. 3 ДОПК. Естеството на АПВ и последиците му налага решаването на въпроса относно наличието на условията за прихващането/възстановяването да се отнесе отново пред администрацията, но тази преценка не трябва да е в противоречие с дадените по реда на чл. 160, ал. 3 ДОПК указания по тълкуването и прилагането на закона. От друга страна съдът не може да се дават указания по съществуването на фактите и по съдържанието на акта, който следва да се издаде, защото компетентността на административния орган е специална, на него законодателят му е предоставил правомощието да реши спорния въпрос.

В случая указанията по чл. 160, ал. 3 ДОПК са по повод отменен АПВ, с който е отказано възстановяване на лихви за забава върху сумата от 5 292 692,77 лева. Разглеждането по същество за наличието на предпоставките за възстановяване на лихвите неизменно е свързано с произнасяне за техния общ размер (106 298,89 лева), респ. началната дата на дължимост. В този смисъл установеният от съда размер на лихвите е пряк резултат от тълкуването и прилагането на чл. 129, ал. 6 ДОПК, поради което на основание чл. 160, ал. 3 ДОПК органът по приходите е задължен да го вземе под внимание при издаването на акта.

В настоящия случай органът по приходите не се съобразил с дадените указания на ВАС, отнасящи се за общия размер на дължимата лихва и съответните начални дати на дължимост, които изводи са резултат от тълкуването на разпоредбата на чл. 129, ал. 6 ДОПК. Административният орган в мотивите на акта е формирал изявление, с което е отказано възстановяване на разликата от 103 763,99 лева до посочения от съда размер 106298,89 лева, която разлика е формирана по следния начин: сбор от сумата в размер на 2451,47 лева, представляваща лихва за забава върху 4 412 296,90 лева за периода от 06.06.2018 г. до 07.06.2018 г. и от сумата от 166,68 лева, представляваща

лихва за забава върху 300 000 лева за периода от 28.06.2018 г. до 29.06.2018г. В този смисъл, въпреки че липсва изявление в разпоредителната част на административния акт, е налице изявление за отказ за възстановяване на лихви за обсъждания размер, тъй като това е намерило отражение в неговите мотивите, където са обсъдени фактическите и правните основания за отказа, т. е. органът се е произнесъл в тази част. Това налага извод за наличие на изричен отказ за изпълнение на указания на съда, дадени по реда на чл. 160, ал. 3 ДОПК, поради което на основание чл. 177, ал. 2 АПК актът в тази част е нищожен.

На основание чл. 160, ал. 5 ДОПК, вр. чл. 173, ал. 2 АПК преписката следва да изпрати на органа по приходите със задължителни указания за прилагането на разпоредбата на чл. 177, ал. 1 АПК, като се съобразят указанията, дадени в решение № 2627 от 19.02.2020 г. по адм. д. № 11578 по описа за 2019 г. на Върховен административен съд.

В съответствие с нормата на чл. 143, ал. 1 АПК, когато съдът отмени обжалвания акт, направените от оспорващия разноси по делото, следва да се възстановят от бюджета на органа, издал отменения акт. В случая оспорващият претендира присъждане на направените разноси по делото в общ размер на 554 лева, от които 50 лева - внесена държавна такса и 504 лева - заплатено адвокатско възнаграждение. В този смисъл дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна политика“ (ОДОП) към Централно управление на Национала агенция за приходите следва да бъде осъдена да заплати на оспорващото дружество общата сума от 554 лева.

По изложените съображения, Административен съд София – град, 34 - ти състав,

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА нищожността на отказа, съдържащ се в мотивите на акт за прихващане или възстановяване (АПВ) № П-29002920038463-004-001 от 15.04.2020 г., издаден от главни инспектори по приходите в ТД на НАП – ГДО, потвърден с решение № 1055 от 06.07.2020 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна политика“ (ОДОП) към Централно управление на Национала агенция за приходите (НАП), с който се отказва възстановяване на сумата в размер на 2451,47 лева, представляваща лихва за забава върху 4 412 296,90 лева за периода от 06.06.2018 г. до 07.06.2018 г. и сумата от 166,68 лева, представляваща лихва за забава върху 300 000 лева за периода от 28.06.2018 г. до 29.06.2018г.

ИЗПРАЩА административната преписката на органа по приходите в ТД на НАП – ГДО, който следва да съобрази съдържащите се в мотивите на настоящия съдебен акт задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна политика“ (ОДОП) към Централно управление на Национала агенция за приходите да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] сумата в размер на 554 лева, представляваща направени по делото разноси.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: